

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku M. C.

przy uczestnictwie E. N. K. i A. K.

o dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania A. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. ustala, iż wnioskodawczynie i uczestnicy postępowania ponoszą koszty związane z ich udziałem w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika A. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w S. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem

spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publikowane). Uzasadnienie wniosku uczestnika o przyjęcie skargi nie spełnia powyższych wymogów, albowiem sprowadza się w istocie do powielenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Czym innym jest jednak argumentacja zmierzająca do wykazania istnienia jednej z przyczyn kasacyjnych wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a czym innym argumentacja nakierowana na uwzględnienie podstaw kasacyjnych. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlega bowiem analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Przesłanka oczywistości skargi kasacyjnej nie zachodzi w przypadku braku możliwości uznania przez Sąd Najwyższy, w ramach ograniczonego postępowania w przedmiocie przedsądu, że ma miejsce kwalifikowana i widoczna *prima vista*, bez konieczności pogłębionych studiów nad sprawą, wadliwość zaskarżonego orzeczenia w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i prawną (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008

r., I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, niepubl.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

jw